

κακουργήματος, τὸ ὁποῖον προξενεῖ οἶκτον διὰ τὴν Ἐκάβην, ἄλλος διὰ τὸν Πολυμήστορα. "Ὁ μὴ ἐπιμείνωμεν θεωροῦντες τὴν ἀποτρόπαιον σκητὴν, τὴν ὁποῖαν περυσιάζει μέλαιναν μοχθηρὰν, ἀγρίαν ἢ τέχνη τοῦ Εὐριπίδου. "Ὅχι! φέρει ἀνίκητόν ποινὴν διὰ τὴν γυναικαὶ ἢ ἐκδίκησιν οὕτως ἐμπαθῶς ἐκτελούμενη. Κλείσωμεν τοὺς ὀρθοκλμούς, καὶ ἀκούσωμεν μῦθον. Φωνὴ θλιβερά·

ὦ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὁμμάτων τάλας,
καὶ ἀποσπράττονται τὰ τέκνα αὐτοῦ συγχρόνως.

Ἡ τιμωρία τοῦ δολοφόνου, ἢ τοῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως ἱκανοποίησις, εἰρωνικὴ ἀνακούρησις καρδίας πασχούσης εἶναι ἔλυσις. Ἀλλ' ὅχι καὶ τελεία. Ἡ δικαιοσύνη ἔρχεται νὰ ἐπικυρώσῃ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν συνεπληρώθη.

Ἀλλ' ἀκούσωμεν τοῦ περικυφέντος Πολυμήστορος τὸν στεναγμόν. Τυφλὸς φέρεται τῇδε κικεῖσε κραυγάζων φοβερόν·

« Ὅμοι ἐγὼ, ποῦ νὰ προχωρήσω, ποῦ νὰ σταθῶ, ποῖον βόσκον νὰ προσκαλέσω; ὡς θηρίον ἄγριον κεκλιμένος νὰ βῶ πρὸς ποῖον μέρος νὰ κινήσω διὰ νὰ κατασπαράξω τὰς ἀνδρόφονους Ἰλιάδας, αἵτινες μὲ κατέστρεψαν; τάλαιναί κόραι, τάλαιναί φρυγῶν, ὧ κατάρχεται ποῦ διὰ τῆς ρυγῆς ἐκρῦβηται; ὧ Ἥλιε θεράπευσιν, ἰάτρευσόν μοι τὸ αἵματόν μεν βλέφαρον τῶν ὁμμάτων μου, ἀπαλλάττων με τοῦ τυφλοῦ φέγγους, πλὴν ἀκούω τὸ ἐλαφρόν βῆδισμα τῶν γυναικῶν ποῦ τὸ βῆμα ὁδηγῶν θέλω ἐμπλησθεῖ σαρκῶν καὶ ὀστέων τιθέμενος μόρσιμον συμπόσιον, ἐκδικούμενος τὴν συμφοράν, τὴν ὁποῖαν μὲ ἐπροξένισαν; ποῦ ἄρα γε φέρομαι ἐγκαταλείψας τὰ τέκνα μου ἔρημα εἰς τὰς Βαχχίδας τοῦ Ἄδου, αἵτινες θέλουσι τὰ διαμελίσει ἀνέμενον εἰς τοὺς κύνας περὶ τοὺς ἄλκους τρέφοντες; . . . »

Καὶ δὲν σιωπᾷ, ἀλλὰ ἐκρήγνυται, βοᾷ. Καὶ εἶναι πάσχα αὐτοῦ τοῦ λείψαντος ἀληθῆς τοῦ πάθους του εἰκῶν. Ἐπιτυχέστερον δὲν ἠδύνατο νὰ ζωγραφηθῇ ὁ Πολυμήστορ, οὐδὲ γογγυσμὸν νὰ φέρῃ γεωρύτερον. Ἐνταῦθα ἡ καρδιὰ πνίγεται ὑπὸ τῶν λυγρῶν, ἐξογκοῦται ἡ ταραχὴ, ὑπερεκχειλεῖται ἡ ἀνησυχία.